

Revival

het gras verrijst in vroege dauw
hemel en aarde omhelzen elkaar
weer vallen lichaam en ziel
elkaar in de armen en ademt
de geest van god door de tuin

oudsten en jongsten staan rond
de plaats van de doodslaap
en rollen de sluitsteen weg
sneeuwgestalten met eeuwig leven
in hun ogen heffen een paaslied aan

wanneer de verrezene verschijnt
aan de ingang van het leven
klinkt hun lied door in het hart
van wie de dode uit zijn schaduw
droegen naar het nieuwe licht

juichend staan de overlevenden
rond haar die veel heeft liefgehad
haar vingers raken zijn wimpers
zijn handen glimlachen haar toe
even is het gezicht van god te zien

*'En toen het Lam het zevende zegel opende,
werd het stil in de hemel, wel een half uur lang..'*

(Apoc. 8,1)

Het half uurwerk

Het was dus niet stil in de hemel voordat ieder zweeg en in stilte God aanbad. Nu hing de stilte als een hemelsblauwe dauw over de dingen – en ook God was stil.

Het was dus niet stil voordat de stemmen verstomden van de ontelbare scharen mensen, dieren en bomen die zongen voor God. Nu hielden zij de adem in.

Het was zo onaards stil, toen de klok van de eeuwigheid een half uur werd stilgezet, toen de tijd de eeuwigheid binnendrong en de deur van de eeuwigheid openstond naar de tijd. Het boek van de aarde lag open – het sluitzegel van het levensboek was verbroken.

Jezus, het Lam van God, had de eeuwigheid opengebrouwen – hij was zelf de tijd in de eeuwigheid geworden. God gaf het een mens: de boekrol van het leven in volle breedte open te leggen en de toekomst van de mensheid te tonen. De mens Jezus, wat stond hij daar alleen op het altaar...zo alleen als dieren zich tussen mensen kunnen voelen.

In deze dertig minuten drongen de woorden van de boekrol, woord voor woord, zo diep door dat ieder zijn taak en plaats in de tijdeloosheid van de geschiedenis verstond.

Na dit half uur stilte gingen de stemmen weer golven door de eeuwigheid, ving alle leven het lied weer aan van vreugde en aanbidding en voelden allen zich verliefden van God.

*

De liefde die wij ontvangen, zal gelijk zijn aan de liefde die wij geven, als een en hetzelfde gevoel. Liefde met zichzelf één geworden, zal

zich in alles herkennen. God zal alles in allen zijn en alles zal zijn als God. En als geliefden zullen wij ons bodemloos verliezen in elkaar. Dat is hemel!

Geen eeuwig rusten en verpozen in de geest – geen zorgeloos werkeloos machteloos toezien hoe de aarde verdrinkt in een zee van tranen – geen vrede waarin de spanning van de strijd ontbreekt – geen schrijnende pijn om het ontberen van wat een leven lang ons heeft geboeid.

Geen eeuwig feesten, dag na dag, waar werken feesten is geworden – geen altijddurend knielen bidden zingen rond de troon – geen geestelijk lichaam geworden waarin de lichamelijke vreugde niet meer kan – geen hemelse zaligheid die ons het aards paradijs ontnemt.

*

Toen de eeuwigheid weer doortikte, ging het heelal bewegen, Allen stonden op in hun verzezen lichaam: de gedachten van God flitsten in hun geesten, hun handen werden doorbloed van scheppingskracht, de eeuwige hartstocht joeg door hun zinnen. Dit was het grenzeloos genieten van hun mooie lijf en de extase van de pijn die liefde doet.

En nu zwerven alle lieve levenden -met de volle straling van hun eigen wezen op hun gezicht en de naam van God op hun voorhoofd- uit over de schepping en doordringen zij de aardse sferen. Daar ontmoeten zij ook hun geliefden en brengen God met zich mee.

Op de wieken van de Geest bewegen zij zich voort: zes dagen hebben zij God lief in mensen van aarde, zes dagen ontsteken zij het licht in het duister. De liefde stort zich uit in de schepping, zij gaat en is haar eigen weg.

En dan op zondag, de zevende dag, is er weer een half uur stilte om te schouwen door de vensters van de tijd...om bij de tijd te blijven. Een half uur ook om stil bij God te vertoeven en de liefde van de gemeenschap te vieren. Dan heeft God...de tijd.

Om in de hemel te kunnen aarden, is de aarde in de hemel.

Van huis uit

Is uit God geboren zijn
levenslang heimwee hebben
naar gemeenschap?
Is uit moederschoot van aarde,
uit vaderschoot van hemel
mens van tijd
en eeuwigheid geworden,
een ontheemde zijn?

Als zeeën tijd
stukslaan op rotsen
van eeuwig zwijgen,
zal ik dan voordat ik
aanspoel op de oevers
van de nieuwe aarde
aan de hemel vragen
'waar is God'?

De branding strijkt
in zachte rimpelingen
het kleed glad van de tijd
wanneer de storm is geluwd.
Dan zingt een lied
in de zachte bries
van de nieuwe morgen
'God is thuis'.

Ons Vader

We voelen ons thuis op aarde omdat ons Vader thuis is.

Jezus zong de uittochtspsalmen op de laatste Pesachviering van zijn leven. 'Onze God is in de hemel' zong hij 'maar de aarde heeft Hij aan de kinderen van de mensen gegeven'.

Toen zijn volgelingen hem gevraagd hadden 'leer ons bidden', bad hij 'uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel'.

De hemel en de aarde, twee duidelijk van elkaar onderscheiden werkelijkheden waarin God en mens van elkaar gescheiden zijn. Dit was de geloofstraditie van het oude testament.

Verrassend is echter het begin van het Onze Vader: hier begint het nieuwe testament. Jezus opent zijn gebed met 'Onze Vader die in de hemelen zijt'. Zowel in de Griekse als de Latijnse grondtekst lezen we, dat Jezus in één en hetzelfde gebed onderscheid maakt tussen 'hemelen' en 'hemel'.

Jezus openbaart een nieuwe Godswerkelijkheid en Godservaring. Er is een aarde en een hemel. Dat zijn plaatsaanduidingen, ruimtelijke onderscheidingen, zijnswerkelijkheden. Zij verhouden zich tot elkaar als tijd en eeuwigheid. In deze beide werkelijkheden moge de wil van de Vader geschieden, zo bidt Jezus. Maar op de eeuwige vraag van de mens 'waar is God' geeft Jezus als antwoord 'in de hemelen'.

Wat zijn dan die hemelen? De hemelen zijn de hele schepping, de totale werkelijkheid waarin hemel en aarde zijn opgenomen. Alle zijnsferen en alle kosmische levensniveaus maken deel uit van de hemelen.

Jezus zegt nu: daar is ons Vader. Vader is een relatie-aanduiding, betekent nabijheid aan kinderen, houdt levensintimiteit in. Vader is zijn in kinderen, is liefde. Mensen zijn ook 'hemelen' waarin God woont: in ons lichaam en onze ziel, in onze zinnen en gedachten, in ons hart en ons gemoed. Eerder had Jezus al gezegd: zalig de armen van geest, want aan hen behoort het rijk der hemelen.

Ons Vader is thuis, zegt Jezus.